

В служба на Господаря
Дерек Принс

Целта на изпитанието

Скъпи приятели, "Що е човек, та да го възвеличаваш, да си наумяваш за него. Да го посещаваш всяка заран, и да го изпитваш всяка минута?" Йоф7.17-18. Това не е ли чудно откровение, че Бог ни посещава всяка сутрин и ни изпитва всяка минута. Когато това стана реалност за мен трябваше да се запитам: Готов ли съм да приема посещение от Бога всяка сутрин? Събуждам ли се с това очакване? След това продължих да се питам: Защо Бог ни изпитва? Каква е целта Му? В речникът на Колинс дава интересно определение на глагола изпитвам да проверя стойността на един човек, чрез подлагане на определени изпити. Бог не ни изпитва, защото ни е ядосан или иска да ни унижи. Точно обратното, изпитанието е белег на Божието благоволение. Той ни изпитва, защото иска да установи стойността ни. Бижутерът подлага златото или среброто на определени изпитания. Той прави това, защото са ценни. Той не си дава труда да изпитва прости материали като: желязо или калай.

По времето на патриарсите имаше един човек с изключителна праведност, името му е Йоф. Бог беше горд с Йоф. Той в действителност се хвалеше с него на сатана. "Обърнал ли си внимание на слугата ми Йоф, че няма подобен нему на земята? Човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото." Характерно за него откликът на сатана беше да препише егоистични мотиви на Йоф. "Той Ти служи само поради това, което получава от Теб." В отговор на това Бог позволи на сатана да постави Йоф на изпитание. Първо Той позволи сатана да разруши всичко, което имаше: претезанията, слугите и децата му. После Бог дори позволи на сатана да докосне и тялото на Йоф. Да го поразят с цирей от главата до петите, но Той не позволи на сатана да отнеме живота на Йоф. Йоф разбра, че Бог го изпитва. Когато ме изпита, казва той ще изляза като злато, то ест, злато, което се изпитва с огън. Това му даде сила да устои, той викаше от агония на душата си, но никога не се отказа. Типично за тях Елифас и другите приятели на Йоф заключиха, че страданията на Йоф се дължаха на греховете, които беше извършил. И те изказаха различни видове ужасни обвинения срещу него. Накрая обаче Бог оправда Йов и смъмри приятелите му. Той каза на Елифас: "Не сте говорили за Мен това, което е право, както слугата ми Йов".

Авраам беше друг праведен мъж, който беше подложен на жестоки изпитания. Дори до там, че да се изисква от него да принесе сина си на Бога като всеизгаряне. Авраам беше подложен на особени изпитания, защото имаше специална съдба. Да стане баща на Божия избран народ. Както на евреите, така и на християните. Бог прилага специални изпитания на тези, за които има специални планове.

Новият Завет ясно ни предупреждава, че като християни ще преминаваме през изпитания. Петър сравнява вратата ни със злато, чиято скъпоценност трябва да се изпитва с огън. Яков ни казва, че ние трябва да откликваме на изпитанията с радост. "Считайте го за голяма =пълна= радост, братя мои, когато падате в разни изпитни, като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост. А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък." Як.1.2-4. Ние трябва да се покаем и да се молим към Бога за прошка, защото не откликваме правилно на някои от изпитанията ни. Не ги считаме за пълна радост. Понататък Яков взема Йов за пример на това, как да откликваме на изпитанията. "Чули сте търпението на Йова, и видели сте сетнината въздадена нему от Господа, че Господ е много жалостив и милостив." Як.5.11.Бе.

Изпитание или наказание

Жизнено важно е да се научим да правим разлика между Божието наказание и Неговото изпитание. Много хора изглежда приемат, че веднъж като са станали християни, те са застраховани срещу Божието наказание. Особено ако са вярващи от дълго време. Това отношение обаче няма основа в писанието. За такива вярващи Евреи дава силно предупреждение: "И сте забравили увещанието, което ви съветва като синове: сине мой, не презирай наказанието от Господа, нито да отслабваш, когато те избличава Той; защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син когото приема, ако търпите наказание, =Заради дисциплината издържайте=, Бог

се обхожда с вас като със синове; защото кой е тоя син, когото баща му не наказва? Но ако сте без наказание, на което всички са били определени да участват, тогава сте незаконно родени, а не синове." Евр.12.5-8.

В тази връзка Бог уживи в мен примера за Моисей. Моисей беше на 80 години, когато Господ му поръча да се върне в Египет и да освободи Израел от робство. Още докато Моисей беше по пътя за Египет Господ го срещна и искаше да го убие. Защо? Поради неговото непокорство. Моисей не беше изпълнил завета на обрязването, който Господ беше направил с Авраам и с неговите потомци. Само когато Моисей се покая и обряза сина си, Господ пощади живота му и го освободи да продължи пътя си. Бог по скоро би убил Моисей, отколкото да му позволи да продължи мисията си в непокорство. Положението му на водач не го изключваше от Божията дисциплина. Тя го направи дори по отговорен. Неможем да очакваме да завършим дадената ни от Бога задача, ако даваме място на непокорство в живота си. Когато Бог започне да се занимава с нас трябва да се смирим пред Него и да се молим с молитвата на Давид в пс.139.23-24. "Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми; опитай ме, и познай мислите ми; и виж дали има в мене оскърбителен път; и водиме по вечния път." Ако искрено позволим на Господа да изпита сърцата ни и Той не намери оскърбителен път в нас, тогава можем да заключим, че сме под Божието изпитание, а не под Неговото наказание. Това, което Бог ни разкрие ще определи как да откликнем. Нашият отклик на наказанието трябва да бъде покаяние. Откликът ни на изпитанието трябва да е устояване, но ако настояваме да устояваме, когато трябва да се покаем ние сме виновни за инат и нечувствителност.

Какво търси Бог

Основните въпроси за грях или праведност са определени в първоначалното изкушение на Адам и Ева от сатана. Гръцкото му име дяволос-дявол означава клеветник. Да клеветиш някого, означава да учерниш характера му. Това е главната дейност на сатана. Сатана на първо място и най вече учерния характера на самия Бог. От тук е и неговия първоначален въпрос към Ева: "Истина ли каза Бог да не ядете от каквото и да е дърво в градината?" Сатана внуши, че Бог е деспод, тираничен, несправедлив, нелюбящ. Бог оставя Адам и Ева извън по-високото ниво на знание, което щеше да се отвори за тях ако вкусиха от плода на дървото на познаване на доброто и злото. Целта на сатана беше да подкопае доверието им в Божията доброта, когато всъщност Бог им беше снабдил всичко, което беше добро, красиво и приятно. От недоверието в Божията доброта Адам и Ева се приближиха към неверие в Божието Слово и после към действия на непокорство. Има три етапа в тяхното падение: недоверие, неверие и непокорство. Чрез вяра в Христос Бог е снабдил изкупление, което преобръща процеса на опадък следствие на падението. Той заменя неверието с вяра, непокорството с покорство и недоверието с упование. Вярата, която води към покорство е първият етап, но процесът не е пълен докато вярата не се развие в упование. Каква е разликата между вяра и упование. Не теологичният отговор би бил: Вярата е действие, упованието отношение. Ясна илюстрация на разликата между вярата като действие и упованието като отношение е дадена в пс.37.5. "Предай на Господа пътя си; и уповавай на Него, и Той ще извърши очакването ти." Предай описва единично действие на вяра. Уповавай описва продължително отношение, което следва първоначалното действие на предаване. След това Бог поема отговорността; Той ще извърши очакването ти. Една проста илюстрация е оставянето на пари на депозит в спестовната каса. Давате парите си на касиера и получавате разписка. Това е предаването. След това не лежите буден нощем чудейки се: дали банката наистина се грижи за парите ми! Получавам ли лихва, която ми се полага? Вие просто си слагате разписката на сигурно място и спите спокойно. Това е упование. Много християни правят първата стъпка, действието на вяра, но не подържат отношение на упование. Странно! За много от нас е по-лесно е да уповаем на една земна банка, отколкото на Бога в небето. Главната цел зад изпитанията на Бога са те да произведат упование в нас. Това се отнася за Йов. Всред всичките си изпитания той твърди: "Ако и да ме убие Той, аз ще Го чакам; =уповавам= но пак ще защитя пътищата си пред Него." Йов13.15. Понататък упованието веднага даде възможност на Йов да вдигне очите си над областта на времето и да надникне във вечността и възкресението. "защото знам, че е жив изкупителят ми, и че в последно време ще застане на земята; и, като изтлее из кожата ми това тяло, пак вълн от плътта си ще видя Бога: Когато сам аз

ще видя, и очите ми ще гледат, и то не като чужденец. За тая гледка дробовете ми се топят дълбоко в мене." Йов19.25-27.

Защо упованието е толкова важно Защото то разкрива нашата оценка на Божи характер. Когато Адам и Ева се предадоха на изкушението на сатана техните действия говореха по-силно от всякакви думи, които биха казали. Те казваха: Бог не е справедлив и любящ, Той не се отнася с нас справедливо, на Него не може да се уповава. Спасението ни от грях не е пълно докато, то не разруши последиците от падението и не произведе в нас това качество на упование. Това може да изисква преминаване през много изпитания. Важното е никога да не губим от погледа си Божиата крайна цел: да произведе в нас непоклатима увереност в това, че Той е достоен за упование. Самият Исус ни дава дърховен пример на упование, за да изпълни плана на Своя Отец, Той беше предаден на нечестиви, жестоки и безбожни хора. Те Му се подиграваха, заплюваха Го, биха Го, съблякоха Го гол и Го приковаха на кръст. "А около деветия час Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, Ламасавахтани? Сиреч: Боже мой, Боже мой, защо Си Ме оставил?" Мат.27.46. И все пак във всичко това упованието Му във верността на Неговият Отец никога не отпадна. С последния Си дъх Той предаде духа Си обратно на Отца. Как откликваме когато извикваме към Бога, а Той като че не отговаря. Можем ли все още да уповаем на Неговата вяност? Помнете, Бог е по загрижен за нашия характер, отколкото за нашите постижения. Постиженията са важни само в областта на времето, характерът е вечен. Той определя какво ще бъдем през вечността. Бог няма да позволи да бъдем изпитани повече, отколкото можем да понесем. Той не очаква това от нас, което изискваше от Исус. Може би дори не това, което изискваше от Йов. Всяко изпитание през което минаваме е предназначено да оформи характера ни, докато останем в Христа всичко, което Той ни е създал да бъдем. "Блажен онзи човек, който издържа изпитния; защото като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го любяат." Як.1.12.

Как да реагираме в изпитанията?

Скъпи приятелю, като християни ние ще преминаваме през изпитания. Те могат да дойдат под различни форми: криза в здравето или финансите ни, криза в някои лични взаимоотношения, отхвърляне или гонение поради вярата ни. Някакъв дълъг тъмен тунел пред светлината на отсрещния край. По време на изпитанието е важно да помним, че Бог е по загрижен за нашия характер отколкото за постиженията ни. И все пак как да реагираме в изпитанията? Преди всичко ние трябва да направим разлика между изпитание и наказание. Много често като християни ние не успяваме да познаем Божието наказание. В резултат на това заемаме позиция на съпротива спрямо дявола, а в същото време трябва да се покорим на Бога. Проблемът който излиза най-вече в нашия характер е коренът гордост. В края на пс.19.12-13. има една молитва: "Кой съзнава своите прегрешения? Очистиме от тайните прегрешения. Още и от гордост =греховете поради самонадеяност= предпази слугата си: да ме не завладее; тогава ще бъда непорочен, и ще бъда чист от много престъпления." Разбрах, че тайните прегрешения не са тайни, които не казваме на други хора, още по-малко на Бога. Това са тайни за самите нас, дефекти в нашия характер, които самите ние не можем да видим. Давид ни описва като грехове поради самонадеяност. Грехове, които извършваме, когато приемаме, че нашето поведение е приемливо за Бога, а всъщност то Го оскърбява. Много често Бог няма да ни изяви такива грехове, докато омишлено не изберем да се смирим и да поканим Бога да претърси характера ни и да открие най-вътрешните ни мотиви. Веднъж щом сме на ясно, че преминаваме наистина през изпитания от Бога трябва да проверим дали правилно сме заели основните позиции:

Позиция 1: покаяние. Покаянието е вероятно тази основна християнска доктрина, на която най-малко се набляга от съвременните проповедници. Само вярвай, е приятно звучащо послание, но не е библейско. От началото до края на Новия Завет посланието е: първо покаяй се, после повярвай. Когато има някакъв грях в живота ни, всеки вид вяра, който не произтича от покаяние е хуманистичен заместител. Тя не произвежда резултатите, които произтичат от искренната вяра.

Позиция 2: посвещение. Според Римл.10.9. има две съществени условия за спасението. Да повярваш в сърцето си, че Бог възкреси Исус от мъртвите. Да изповядаш Исус като Господ. Когато изповядаме Исус като Господ ние Му даваме безрезервен контрол над целия си живот: времето ни, парите ни, талантите ни,

приоритетите ни, взаимоотношенията ни. Неможем да си задържим нищо. Ако Исус не е Господ над всичко бе казал някой, тогава Той изобщо не е Господ.

Позиция 3: отношението ни към писанията. Сатана предизвиква падението на нашите първи родители, когато ги подмами да се осъмнят в истината на Божието Слово. "Наистина ли рече Бог?" Бит.3.1.Бе. Сам Исус постави печата на Своята Божествена власт върху писанията, когато ги нарече Божието Слово и добави, "и написаното не може да се наруши." Йоан10.35.Бе. Павел заявява категорично: "Цялото писание е Богу вдъхновено." 2Тим.3.13.

Да поставяме авторитета на писанията под въпрос е лукс, който никой от нас не може да си позволи. То е път към погубление днес точно толкова, колкото беше и в Едемската градина.

Позиция 4: Правилни взаимоотношения. Правилната доктрина е основа на християнската вяра, но когато правилната доктрина се приложи правилно, тя ще произведе правилните взаимоотношения. Личните ни взаимоотношения трябва да отразяват доктрината, която изповядваме. Сам Исус постави голямо ударение върху поддържането на правилни взаимоотношения. Той даде ясни насоки как да се справим с брат, който ни съгреша: мат.18.15-17. "И ако не послуша тях, кажи това на църквата; че и ако не послуша и църквата, нека ти бъде като езичник и бирник. Истина ви казвам: каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небесата." В проповедта на планината Той предупреждава: "Спогаждай се с противникът си по-скоро, догдето си на пътя с него към съдилището." Мат.5.25.а. Той завършва молитвата "Отче наш" със сериозно предупреждение: "но ако вие не простите на хората съгрешенията им, то и вашия Отец няма да прости вашите съгрешения." Мат.6.15. По време на всяко изпитание трябва внимателно да преглеждаме своите отношения и взаимоотношения. Трябва да проверим дали не таим някакво огурчение, неприязан или непростителност в сърцата си. Трябва да имаме предвид още, че не можем да имаме правилни взаимоотношения с погрешни хора. Павел предупреждава: "Не се мамете. Лошите другари покваряват добрите нрави." 1Кор.15.33. Неможем да водим свят живот, ако омишлено дружим с невяти хора. Всякакви такива взаимоотношения трябва да бъдат отсечени с острия меч на Божието Слово.

Примерът на Исус

Върховния пример за човек, който правилно реагираше на изпитанията е самият Исус, Който е бил във всичко изкушен, изпитан като нас. "Защото нямаме такъв Първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, и имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях." Евр.4.15. За да следваме Неговия пример ще е нужно да отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита. "Но следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак от свидетели, нека отхвърлим всяка тегота и грехът, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на прилежащото пред нас поприще, като гледаме на Исуса начинателя и усъвършителя на вярата ни, Който, заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презря срама и седна от дясно на Божия престол." Евр.12.1-2. Не е достатъчно да се справим с нещата в живота си, които са явно греховни. Ние трябва да изхвърлим тежестите, нещата които не са непременно грешни, но все пак ни пречат да концентрираме всичките си усилия върху службата ни на Христос.

Един бегач на състезания остава с най-минимално облекло. Той не носи и грам излишен товар. Ние трябва да направим същото. Ето някои неща, които може да е необходимо да елиминираме: обществени ангажменти, които нямат духовно значение, сантиментална привързаност към хора, места или домашни любимци, прекален интерес към стоковия пазар, спортове или женска мода. Гледане по витрините, тревога за пари, здраве, семейство или политика. За всяко нещо, на което посвещаваме време и внимание трябва да си зададем два въпроса: Това прославя ли Исус? Изгражда ли ме духовно?

Нуждата от устояване

Едно важно изискване за характера ни в цялото писание е устояването. За много християни обаче това не е предмет на интерес. Ако проповядвам и съобща, че темата ми ще бъде устояване ще чуя много малко отклика: алелуя! Понякога аз продължавам и казвам: позволете ми да ви кажа как да предобиеете устояване. Хората слушат с нетърпение и очакват да научат тайната. Има само един начин да придобием устояване, продължавам аз, като устоявате. Това се посреща от почти доловима колективна въздишка. Изразена с думи въздишката казва: Искашли да

кажеш, че няма друг път по-лесен? Не, няма по-лесен път. Устояването е важен елемент от победоносния християнски живот и може да се придобие чрез устояване. Веднъж щом приемете този факт можем да започнем да реагираме правилно във всяко изпитание, което дойде по пътя ни. "Можем да го считаме за голяма радост, когато падаме в разни изпитни, като знаем, че изпитването на нашата вяра произвежда твърдост-устояване." Як.1.3. Но сме предупредени: "че трябва да позволим на твърдостта да извърши делото си съвършено." Як.1.4. С други думи трябва да продължаваме да устояваме, докато Божията цел напълно се изработи и Той доведе изпитанието до край. Много рядко Бог ни съобщава предварително, това изпитание ще трае шест месеца. Може след пет и половина месеца човек да си каже: немога повече да издържам, отказвам се. Колко жалко! Още 15 дни и Божията цел щеше да бъде осъществена. А сега същия човек ще трябва да премине през друго изпитание, предназначено да се справи със същия дефект в характера. Всъщност Бог няма да спре с изпитанията, докато не постигне целта си в нас. Колкото по-бързо се научим да устояваме, толкова по-бърз ще бъде духовния ни растеж. В 1Кор.9.25. Павел, както автора на Евреи използва примерът на атлета. "И всеки, който се подвизава, се въздържа =упражнява себе обуздание= от всичко." Само ако придобием себеобуздание ще имаме силата да устояваме. В 2Петр.1.5-7. "Които с Божията сила сте вярдени чрез вяра за спасение, готово да се открие в последно време. В което блаженство се радвате, ако и за малко време да скърбите сега, ако е потребно, в разни изпитни, с цел: изпитването на вашата вяра, като е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън, да излезе за хвала и слава, и почест, когато се яви Исус Христос;" Петър изброява седем последователни стъпки, които водят нагоре от основата на вярата до върховния завършек на християнския характер, любовта Агапе. Тези стъпки са: добродетел, морал, благоразумие, себеобуздание, твърдост, устояване, благочестие, братолюбие, любов. От тук става ясно, че себеобузданиято е важна предпоставка за устояването. Всяко изпитание на устояването е и изпитание на себеобузданиято. То ще изяви ако има някаква слабост в коя да е област от нашата личност. В областта на емоциите слабостта може да е страх или обезсърчение, или депресия. В плътската ни природа може да са необуздани страсти или апетити. В личните ни взаимоотношения може да е гняв или ревност. В духовното ни развитие може да е гордост или самонадеяност. Каквато и да е слабостта тя ще бъде изявена, когато се изправим пред предизвикателството да устояваме. Трагичен е фактът, че много християни никога не побеждават в тези два етапа: себеобуздание и устояване. Следователно те никога не преминават към по-висшите християнски добродетели изброени в останалите три стъпки: благочестие, братолюбие и любов. Струва ми се подходящо да завърша това писмо със следният стих: "Блажен онзи човек, който издържа изпитание, защото като бъде изпитан ще получи венца на живота, който Господ е обещал на онези, които Го обичат." Як.1.12.

Най-трудното изпитание

Скъпи приятели, в предишните си две писма темата, която разглеждах беше изпитанието. 1. Целта на изпитанието и 2. Как да откликнем на изпитанието. В това последно писмо темата ми е: най-трудното изпитание.

Ако попитам всеки от вас индивидуално: Според вас, кое е най-трудното изпитание, с което се сблъскват християните? Вероятно бих получил много различни отговори. Моят личен отговор може да изненада много от вас. Но той е основан на повече от 50 години щатно християнско служение. Смятам, че най-трудното изпитание, което вероятно ще срещнем, и което е най-малко вероятно да издържим :е успехът.

Соломон ни предупреждава: "По предпочитано е свършването на работата, нежели започването ѝ; по-добър е дълготърпеливия, нежели високоумният." Екл.7.8. С други думи това, което те прави победител е не началото на състезанието, а финалът.

Един дългогодишен китайски пастор, който прекара повече от 20 години в затвора, заради вярата си и скоро отиде при Господа, беше направил един коментар: =Виждам съм много хора, които са имали добро начало, но много малко от тях имат добър край.= Аз мога да кажа същото. Като примери за мъже, които постигнаха успех, ние ще разгледаме някои от царете на Израел.

Първите трима царе: Първият цар Саул беше един силен бележит млад мъж, който рано в кариерата си спечели различни военни победи. Но когато Бог го изпрати срещу амалитчаните, той позволи страха от хората да го възпре от пълно покорство на Божията заповест. В последствие пророк Самоил дойде при него с посланието, че Бог го е отхвърлил като цар. Основният проблем беше обобщен в посланието на Самоил: "Когато ти беше малък пред собствените си очи, не станали глава на израилевите племена?" 1цар15.17. Докато Саул стоеше в смирение Бог можеше да го благославя, но когато се възгордя, Бог го отхвърли. Това се прилага за всички нас. Когато сме малки в собствените си очи ние имаме място за величието на Бога. Но когато станем велики в собствените си очи, ние не оставяме място на Бога да изяви величието Си чрез нас. Гордостта на Саул го доведе до трагичен край. В последната нощ от неговия живот той се посъветва с една врачка и на по следния ден се самоуби на бойното поле.

Следващия цар Давид беше мъж според Божието сърце. За няколко години той трябваше да живее като беглец, гонен и преследван от цар Саул. При все това той премина през всички тези трудности победоносно и в последствие имаше чудесно свидетелство. "Въздаде ми Господ според правдата ми; според чистотата на ръцете ми възнаградиме, защото съм упазил пътищата Господни, и не съм се отклонил от Бога мой в нечестие." Пс.18.20-21. По-късно Давид се промени както и езикът му: "Смили се за мене, Боже, според милосърдието си; според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми. Измийме съвършено от беззаконието ми, и очисти ме от греха ми." Пс.51.1-2. Какво се беше случило? Защо беше тази промяна? Давид преживяваше пълен успех, остановен като цар над целия Израел, победител над всичките си врагове, той се наслаждаваше на плодовете на успеха. Вече не излизаше на битки и си оставаше в къщи в Ерусалим, свободен да задоволява всичките си прищявки. И така той не се поколеба да приласти Вицавее, съпругата на съседа му Урия. И за да покрие греха си той го уби. В това време, когато Давид беше уплашен той забрави принципите, според които живееше преди да стане цар. Слава Богу, че в последствие Давид се покая и Бог прости греха му. Независимо от това грехът му хвърляше тъмна сянка върху неговите потомци от поколение на поколение. Бог го предупреди: "Сега, прочее, няма никога да се оттегли меч от дома ти, понеже ти Ме презря, та взе жената на хетеца Урия, за да ти бъде жена." 2цар12.10. Важно е за всички нас да запомним, че Божията прошка не отхвърля непременно всичките последствия от греха ни.

Синът на Давид Соломон, който беше негов наследник като цар беше възлюбеният и избран от Бога, понеже той смирено призна нуждата си от мъдрост, Бог също му даде богатство и слава. Соломон стана най-мъдрият, най-богатият и най-извесният от всички израилеви царе. Въпреки това независимо от мъдростта си Соломон неможа да премине през изпитанието на успеха. Защото когато Соломон остаря жените му приклониха сърцето му към други богове. Защото Соломон отиде след Астарта богинята на сигонците и след Мелхома, мерзостта на амонците. Така Соломон стори зло пред Господа. Зцар.4.6. Независимо от неговото славно начало Соломон умря като идолопоклонник.

Други двама царе. След Соломон царството беше разделено. Всички царе в северното царство станаха идолопоклонници и бяха отхвърлени от Господа. Много от царете на южното царство Юда също се отклониха от Господа в идолопоклонство. При все това имаше някои истински праведни царе в Юда, но никой от тях не премина напълно изпитанието на успеха. Езекия например започна като направи радикални реформи и възстанови истинското поклонение към Йехова. Когато Сенахирим, цар на Асирия разположи стан срещу Ерусалим, Господ се намеси и извърши свръх естествено освобождение на Езекия и неговия народ. По-късно когато Езекия беше болен до смърт Бог не само го изцели, но Той извърши свръх естествено знамение, като обърна посоката на слънцето. Също така Бог обеща на Езекия 15 години повече от годините на неговия живот. Свръх естественото знамение със слънцето разнесе славата на Езекия из другите народи. В последствие дойдоха вавилонски посланици. Тъй като го ласкаеха с вниманието си Езекия показва високите богатства на цялото си царство, но той не отдаде славата на Бога. Библията ни дава два ясни коментара относно поведението на Езекия: "Но Езекия не отдаде Господу според стореното нему благодеяние, защото сърцето му се надигна; затова гняв падна на него и на Юда и Йерусалим." 2Летп.32.25. Той се възгордя. Но относно посланиците, които вавилонските първенци пратиха до него да разпитат за

знамението станало в страната, Бог го остави, за да го изпита и да узнае всичко що беше в сърцето му. От Езекия ние можем да научим две неща: 1. Ако Бог извършва някакво специално чудо това не означава, че ти си специална личност. Това единствено означава, че ти имаш специален Бог. 2. Ако Бог е отдръпнал присъствието Си и изглежда, че не действа активно в твоя живот. Това може да означава, че Той те изпитва, за да види как ще се държиш, когато останеш сам. По-късно в историята на Юда се възцарява друг праведен цар, Йосия. Както Езекия, Йосия също започна с радикални реформи и възстанови истинското поклонение към Йехова. Той също разруши идолските олтари във Ветил в северното царство. Но успеха на Йосия го направи самоуверен и той стана привързан. Без да се посъветва с Господа въпреки, че беше сериозно предупреден за това, той се противопостави на фараона, Неву цар на Египет и беше убит в битката. С него умря и последната надежда на Израел.

Успешни мъже в Новия Завет

Какво да кажем за Новия Завет, дали той ни дава различни стандарти? Нека погледнем на някои главни личности: самият Исус и трима от Неговите водещи последователи: Петър, Йоан и Павел. Какво можем да кажем за техния край. Исус разбира се е уникалният, съвършен и безгрешен син на Бога. Той никога не преживя провал. Въпреки това Той завърши живота Си като овисна гол на кръста, изложен на подигравките на грешниците. Такъв беше последният поглед на света към Исус. Последното възкресение и славата след това бяха открити само на свидетелите, които бяха избрани от Бога. Що се отнася до света, Бог никога не е давал недвусмислени потвърждения за това.

Какво да кажем за Петър? Лидерът на дванадесетте апостола. Според достоверни източници Петър също завърши живота си на кръста разпънат с главата надолу. По негово собствено желание е, защото той не се чувствал достоен да пострада по същия начин, както неговият Господ.

Никаде не е записано за смъртта на Йоан. Но ние знаем, че в неговата старост той беше заточен в пустиня каменен остров Патмос, където получи виденията записани в книгата Откровение.

Какво да кажем за Павел? Имаме записано как той и неговите приятели апостолите са живеели: "Ние до сега и гладуваме, и жадуваме, и сме голи, бити сме и се скитаме, трудим се работейки със своите ръце. Като ни хулят, благославяме; като ни гонят постоянстваме; като ни злословят, умоляваме. Станахме до днес като измет на света, измет на всичко." Деян.10.4. Най-накрая след едно силно и свръх естествено служение, което отвори езическия свят за Евангелието, Павел завърши в окови в един студен римски подземен затвор, изоставен от неговите най-добри съработници. От там той беше изведен за публична екзекуция чрез обезглавяване. Това, което се случи на Исус, Петър, Йоан и Павел означава ли, че всички посветени християни непременно трябва да умрат мъченическа смърт? Или че никой посветен християнин не може да бъде богат? Не, но те подкрепят едно жизнено важно твърдение: никога не трябва да позволяваме на света да ни примамва да приемаме неговите стандарти за успех. Никога не трябва да търсим одобрението на света. Желанието за извесност винаги е опасно.

Исус даде някои силни предупреждения за това: Той каза на фарисеите: "защото онова, което се цени високо между човеците е мерзост пред Бога." Лук.16.15.Бс. Той се обърна към собствените си ученици и им каза: "Горко на вас, когато всички човеци ви захвърлят; защото бащите им така правеха на лъжепророците." Лук.6.26.

Основно аз направих разликата между края на тези пет царе в Стария Завет и Исус с Новия и Неговите последователи. Какъв е ключа се запитах аз за достигане на траен успех? Бог ме насочи към два стиха: 1. Това са думите на Павел в 1кор.7.25.Бс. "Но давам мнение като един, който е получил милост от Господа, да бъде верен." Виждам, че за да бъда верен аз трябва изцяло да завися от Божията милост. Немога да разчитам на нищо друго. Не на моето академично минало, не на духовните си дарби, не на миналите си постижения, не на дългогодишната си християнска служба. Има само едно нещо, което може да ме държи верен: Божията милост. Трябва да направя това централна цел в живота ми. Да бъда съзнателно и постоянно зависим от Божията милост. Трябва да бъда на щрек срещу всяко нещо, което би опетнило, или претърпило чувството ми за зависимост. Преди всичко трябва да бъда бдителен за всяка форма на гордост, която може да се обобщи в една дума, самонадеяност. 2. Думите на Исус в Йоан4.34. "Моята храна е да върша волята на

Онзи, Който Ме е пратил, и да върша Неговата работа." Храната на Исус, источникът на Неговия живот и сила беше Неговата предадена решителност да изпълни Божията воля до края на живота си. Това е истинския успех, към който ти и аз трябва да се стремим.